treball
proletaris de tots els països: uniu-vos!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 376 Barcelona, 30 d'octubre del 1.973 PREU : 5 ptes.

PAU CASALS

Pau Casals, una de les figures catalanes més eximies d'aquest segle, ha mort a Puerto Rico a l'edat de 96 anys. Considerat unànimement el primer violoncel.lista del món, la seva obra d'intèrpret, de director d'osquestra i compositor li ha donat fama universal.

La passió amb la qual va buscar sempre el perfeccionament de la seva música es vinculava a un profund compromís cívic. El seu interès per la promoció artística del poble el portà a fundar l'Associació Obrera de Concerts. En 1936 va prendre, com tants altres, el camí de l'exili i, des d'aleshores, ha mantingut una actitud irreductible d'antifranquisme, de fidelitat a Catalunya i a la llibertat. El fet que un personatge de la seva envergadura universal hagi mort lluny del seu Vendrell natal, degut a la seva absoluta incompatibilitat amb el franquisme, és una acusació terrible contra aquest règim.

La pobra i mesquina venjança de la dictadura ha estat la campanya del silenci: TVE ha esperat la seva mort per portar a la pantalla algunes imatges del mestre.

Amb la seva obra ha buscat d'"unir els pobles del món amb vincles fraternals". El seu famós oratori "El Pessebre" ha estat interpretat davant l'Assemblea General de l'ONU com a símbol d'aquest esperit solidari.

TREBALL s'associa a l'homenatge a aquest gran català, artista universal, que tant ha fet per la música, per una Catalunya lliure i per la solidaritat mundial entre els homes.

Per una pau justa al Mitjà Orient

EDITORIAL

L'"alto el foc" acordat al Consell de Seguretat de l'ONU a proposta de la URSS i dels EE.UU. i acceptat pels dos bàndols contendents ha reduït les proporcions de la matança àrab-israelita i el perill que la guerra del Mitjà Orient es transformi en una nova guerra mundial.

Amb tot, en el moment d'escriure aquestes ratlles encara es combat i es mor als fronts i subsisteix la por que la guerra torni a reemprendre amb tota sa violència.

L'armistici assolit no és encara la pau, sinó únicament l'acceptació de suspendre els combats i d'iniciar negociacions per complir la "resolució 242" del propi Consell de Seguretat de l'ONU que va posar fi, el 1967, a la "guerra dels sis dies".

La fragilitat d'aquest acord és l'evidència mateixa, ja que la guerra actual es va fer inevitable i es va iniciar com a conseqüència de la negativa d'Israel -sostingut i estimulat pels EE. UU.- a aplicar aquella "resolució 242".

La situació actual resulta, no obstant, més favorable que la del 1967 perquè s'obri pas una solució justa al conflicte. Els àrabs no es troben ara derrotats militarment, han destruït el mite de la invencibilitat israelita, estan més units entre ells i tenen el recolzament no solament de la URSS i d'altres estats socialistes -que els proporcionen armament modern i altres mitjans necessaris per a la seva defensa- sinó, també, de nombrosos governs de països "no alineats" i de l'opinió pública mundial.

A més a més, aquesta situació més avantatjosa permet als països àrabs esgrimir la restricció de les exportacions de petroli com un mitjà de pressió, la qual cosa explica -almenys en part- l'evolució "pro-àrab" de certs governs i el seu interès perquè es posi fi a la guerra com més ràpidament possible.

La pau al Mitjà Orient requereix, però, no solament l'acord de la URSS, EE.UU. i els altres membres del Consell de Seguretat, sinó el compliment rodó de la "resolució 242" -en primer lloc l'evacuació per Israel dels territoris àrabs ocupats el 1967- i que s'atenguin les justes aspiracions nacionals del poble palestí . Només llavors la pau al Mitjà Orient deixarà d'ésser un nou paréntesi entre dues guerres, durant el qual cada bàndol dedica els seus millors esforços i recursos a preparar-se pel futur xoc armat.

* * *

Utilitzant tramposament l'acord entre la URSS i els EE.UU. per proposar l'"alto el foc" aprovat pel Consell de Seguretat, la major part de les publicacions legals espanyoles i algunes de clandestines presenten a ambdós països com a igualment responsables de la guerra i de la situació existent al Mitjà Orient.

Aquesta actitud, fins i tot si hom l'argumenta amb la fraseologia més revolucionària, comporta una burda deformació de la realitat i constituïx de

(passa a la pàg. 2)

EDITORIAL (continuació)

fet un suport als imperialistes. Ningú no pot negar honestament que l'origen del conflicte del Mitjà Orient rau en la política bel.licista i expansionista dels dirigents israelites, que actuen amb l'acord tàcit o explícit dels EE. UU., responsables directes de la tensió internacional i del perill de guerra generalitzada que amenaça la humanitat. I tot el món sap que l'ajut dels estats socialistes, la URSS en primer terme, ha estat i segueix essent un factor decisiu de la resistència àrab a l'imperialisme, de la lluita dels pobles del Mitjà Orient per la seva independència i sobirania nacionals.

L'acord de la URSS i els EE.UU. per presentar la proposta d'armistici al Consell de Seguretat es deriva del seu interès comú -en aquest cas coincident amb el de tota la humanitat- que el conflicte no s'estengui i els enfronti directament, la qual cosa conduiria probablement a una hecatombe termonuclear. Però aquest acord no elimina l'antagonisme que existeix a escala mundial entre el socialisme i el capitalisme, entre l'imperialisme i la independència dels pobles, entre les forces reaccionàries i les forces del progrés.

La coexistència pacífica entre estats amb diferent règim social a la qual obliga l'interès universal d'evitar un conflicte termonuclear, no minva la lluita de classes als distints nivells ni contradiu la justa aspiració dels pobles a afermar llur sobirania i a decidir per ells mateixos llur camí de desenvolupament. La coexistència pacífica no és la pau política i ideològica entre el socialisme i el capitalisme ni entre l'imperialisme i els pobles sotmesos a la seva expoliació; no pot entendre's com l'acceptació del statu quo social o polític, el repartiment de zones d'influència entre les grans potències o la resolució per aquestes dels grans problemes mundials sense comptar amb l'opinió dels altres països.

La coexistència pacífica és, al contrari, el marc obligat per continuar i desenvolupar -tot evitant la guerra termonuclear- el combat per la independència nacional, per la llibertat i el socialisme a escala mundial.

I aquest combat requereix impulsar i enfortir l'internacionalisme proletari, és a dir, la unitat d'acció dels estats socialistes -de la URSS i Xina en primer terme-, la unitat d'acció de tots els partits comunistes i obrers, de tots els partidaris del socialisme; requereix l'aliança de totes les forces anti-imperialistes, la convergència en la lluita contra l'imperialisme i la reacció de totes les persones amants de la pau i del progrés a tot el món.

D'aquest combat en són avui parte principals la guerra dels pobles àrabs -especialment del palestí -, les batalles que segueixen lliurant els pobles de Vietnam, Laos i Cambodja, la resistència dels treballadors de Xile, les nostres pròpies accions contra el feixisme.

Reclamar per tots els mitjans al nostre abast el compliment de la "resolució 242" i l'establiment d'una pau justa al Mitjà Orient és, per tant, un deure internacionalista, part integrant del nostre combat per la coexistència i la pau mundial i per la llibertat per als pobles d'Espanya.

I els preus segueixen pujant

L'alça constant dels preus és una permanent provocació als treballadors, a tot el poble. Les mateixes xifres oficials diuen que al mes de setembre, després de les "enèrgiques mesures congeladores" del govern, el cost de la vida ha pujat MÉS que en qualsevol altre mes de l'any: 1'74% (l'alimentació un 2%!), ço que fa que en 9 mesos d'aquest any anem ja pel 10'94%, sempre segons dades OFICIALS, tan per sota de la realitat.

EL CAMP

No, a l'impost sobre el vi!

Cada dia que passa aporta nous elements que evidencien que quelcom de profund somou ele homes de la terra. La recent acció dels pagesos de la Ribera navarresa i de Cinco Villas ho patentitza clarament.

En un altre grau i en un altre terreny, en el del vi concretament, en tenim un exemple. Ja se sap que el govern franquista va vendre l'alcohol vínic a preu de saldo a l'estranger; però, com que és indispensable per a la preparació de "brandys" i altres utilitzacions a les empreses monopolistes, ha establert de fet un nou impost que consisteix en el lliurament a baix preu d'un 10 per cent del vi produït. A sobre, ha importat vi, provocant així una forta caiguda dels preus en origen sense que s'hagi reflectit en el consum.

Davant d'aquesta situació els viticultors del Priorat, Cooperativa Comarcal de Falset; Terra Alta, Cooperativa de Gandesa; Penedès; Cooperativa Comarcal de La Conca de Barberà, Montblanc i altres llocs de Catalunya i d'Espanya han dit NO a donar el 10 per cent.

A La Conca de Barberà s'han celebrat dues assemblees de la Cooperativa, òrgan de decisió suprema, i per votació varen acordar no pagar aquest nou impost. La Junta, malgrat les dues assemblees de cooperativistes, no va acatar l'acord i va provocar així un fort malestar. L'organització del P.S.U. de C. es va fer ressò del sentiment popular i va llençar un full en el qual denunciava la manera de procedir de la Junta que "atempta directament contra les decisions adoptades per la majoria pagesa, contrariant els interessos de la mateixa i essent incapaços de defendre davant de l'actual règim de dictadura les més mínimes reivindicacions dels camperols, als quals, teòricament, haurien de representar". En el full es denuncia igualment la negligència de la Junta a la verema i la no existència d'una assegurança social per a la majoria dels camperols i també el brutal desfasament dels preus entre producció i consum.

La reacció de l'organització del P.S.U. de C. en suport dels acords adoptats a l'assemblea de la Cooperativa és altament positiva i contribueix a unir tots els homes de la terra en pro dels seus interessos i contra la política anticamperola del govern franquista. És un exemple molt instructiu de com caldria que actuessin totes les organitzacions del nostre Partit al camp.

"La terra no para de voltar, ni de nits"
Crida del P.C. de Xile

El PC de Xile ha difós clandestinament, amb data de l'11 d'octubre, una crida al poble xilè, de la qual, per raó d'espai, només podem publicar uns breus fragments:

El putsch militar de l'11 de setembre ha sumit el país en un clima de terror i brutalitat sense precedent a la història. L'acarnissament i la crueltat amb què ha estat reprimit tot el moviment democràtic i particularment el moviment obrer no tenen precedents al nostre país ni a l'Amèrica llatina. (...) una dictadura feixista s'ha instal.lat al nostre país, amb la seqüela de crims i d'abusos que caracteritza aquesta mena de règim. (..)

La junta feixista no posseeix el menor esperit nacional o patriòtic. És antipatriòtica per essència, atempta contra els interessos de Xile com a nació independent. No és més que un apèndix feixista al servei de l'imperialisme i de la reacció interna.

(...)

Però l'actual estat de coses no serà etern. La mentida no prevaldrà sobre la veritat, ni l'opressió sobre la llibertat, ni el feixisme sobre la democràcia. (...) Els treballadors i les masses populars es recuperaran del cop rebut i tornaran a guiar, sense cap mena de dubte, els destins de la pàtria.

Com sempre, posem l'accent en l'organització, la unitat i la lluita de les masses i sobre el desenvolupament creixent de la seva consciència política. La confusió i el desànim que en aquests moments poden prevaldre en alguns sectors del poble són estats d'ànim transitoris. La classe obrera i el poble en general sortiran reforçats de les proves i dels combats que han de venir.

El putsch militar (...) ha posat fi a l'estat de dret. Xile ha esdevingut un estat policíac.

Però el poble tornarà al govern i no estarà obligat, amb tota certesa, a restablir la situació institucional anterior. Dictarà democràticament una nova Constitució, nous codis, noves lleis; crearà noves formes de poder,un estat de dret superior al que el putsch militar ha enderrocat. Sota aquest estat de dret seran respectades totes les creences religioses, hi haurà un pluralisme ideològic, un humanisme, però no hi haurà el més petit suport legal per al feixisme, els delictes econòmics i les activitats sedicioses.

Després del que ha passat, el poble té el dret de fixar-se també com objectiu l'establiment de forces armades i policíaques d'un nou tipus, o, si més no, l'eliminació dels elements feixistes de les institucions militars, del cos de carrabiners i de la policia, a fi de garantir el poble de Xile que mai més no es produirà el que acaba de passar.

(...)

Les posicions i activitats de l'ultra esquerranisme han provocat perjudicis seriosos, així com les tendències reformistes que s'han manifestat a tal o tal moment en l'acció del propi govern popular. El P.C. està absolutament convençut que la seva posició de defensa sense reserva del govern popular, el seu aferrissament en buscar l'acord amb d'altres sectors democràtics, principalment a la base,els seus esforços amb vista a donar seguretat a les capes mitjanes de la població, la seva acció destinada a concentrar els atacs sobre els enemics principals -l'imperialisme i la reacció ultra-, la seva perseverància en consolidar la unitat socialista-comunista, la unitat de la classe obrera i l'enteniment entre tots els partits de la Unitat Popular, la seva obstinació per aconseguir un increment de la producció i de la productivitat, l'auto-finançament de les empreses del sector social i una disciplina més gran en el treball, constitueixen una política general plenament justa.

Això no obstant, no exclou que en la seva acció hi hagi hagut febleses i errors.

(...)

Són molts els militants i dirigents nostres que pateixen els rigors de la persecució desencadenada. Però el P.C. i la gloriosa organització de les seves joventuts sabran mantenir-se dempeus i sostenir amb coratge entre les seves mans les banderes del combat. Una vegada més l'acer del nostre Partit serà trempat en les noves i dures condicions en què actuarà en un futur immediat, i de les quals ressorgirà engrandit i amb més de prestigi, encara que de moment es vegi parcialment afectat per la marea baixa.

(...)

Luís Corvalán és un revolucionari a tota prova, un patriota combatiu que moltes vegades en el curs de la seva vida de lluitador s'ha enfrontat amb els rigors de la tortura i la repressió.

Sentim com un elevat deure revolucionari la necessitat de defensar la seva vida, d'aconseguir el seu alliberament, d'arrencar-lo de les mans dels facciosos. (...) Cal deturar, amb la mobilització de les masses, la repressió i el crim!

(...)

Amb aquest fi, l'orientació del moment és: la més àmplia unitat del poble! (...) En aquesta unitat, hi tenen un lloc tots els homes, totes les dones, tots els joves del nostre poble. No importa que aquest o l'altre hagin estat ahir a l'oposició, enganyats per la propaganda dels reaccionaris. Milions d'ells han vist davant seu el feixisme i estan disposats d'ara endavant a lluitar-hi contra.

Amb ells, amb tot el poble, Xile reeixirà.

"La terra no para de voltar, ni de nits", afirma en un dels seus llibres el camarada Volodia Teitelboim. Fa al.lusió en aquest llibre a la nit del feixisme al temps d'Hitler. Així és, en efecte.

La lluita de les masses permetrà la victòria definitiva del poble en el treball creador conscient, a les aules universitàries obertes al diàleg fecund i a la rebel.lió de la joventut, en la pau i la tranquil.litat de les llars.

PARTIT COMUNISTA DE XILE

Santiago de Xile, 11 d'octubre 1973.

(Hem traduït del text que "L'Humanité", òrgan del P.C. Francès, publica íntegre el 15 d'octubre).

Moviment obrer

L'acció obrera creix

Al balanç de lluites que donàvem al número anterior pel mes de setembre cal afegir les nombroses accions en curs a l'octubre. Un primer càlcul amb les noves dades corresponents als primers 20 dies d'octubre (necessàriament més incompletes encara que les de setembre) dóna des de començament de setembre un total d'accions a 140 empreses amb participació de 58.000 treballadors i 456.000 hores de vaga. I LES ACCIONS CONTINUEN, S'ESTENEN.

CONDIESEL

Juntament a les accions de SEAT, particularment l'ATUR GENERAL del 18 d'octubre, destaca la lluita dels 700 treballadors de CONDIESEL de Sant Cugat. Després d'un ATUR SOLIDARI amb la lluita de JORESA, després de nombroses assemblees en les quals s'havia expressat la pública solidaritat amb en CAMACHO i el poble xilè en la seva dura batalla antifeixista, els treballadors de CONDIESEL iniciaren l'acció el 18 d'octubre amb la presentació a l'empresa, a través del jurat, d'un document reivindicatiu (sortit de l'àmplia, pública, discussió a cada secció dels problemes reivindicatius pendents, amb elaboració dels punts propis de cada lloc, amb la signatura massiva d'aquests documents). El punt central era l'exigència d'un augment de 500 pts. setmanals ARA, immediatament, a l'espera de la propera negociació del conveni que venç el 31 de desembre. L'actitud tancada de l'empresa, que es nega a negociar, ha topat amb la fermesa obrera reafirmada cada dia a les ASSEMBLEES i amb la VAGA dels dies 19, 20, 22 i 23. Aquest dia l'empresa i el governador civil assumeixen altre cop la responsabilitat d'enviar la policia contra els treballadors. La fàbrica és desallotjada metralleta a la mà i els treballadors són sancionats amb un mes de suspensió de feina i sou. LOCK-OUT! La SOLIDARITAT amb CONDIESEL és avui una tasca de primera importància. i la principal solidaritat és passar a l'acció a tot arreu! Els diaris del dia 26 anunciaven ja unes primeres concessions de l'empresa.

JORESA, AISCONDEL, LAFORSA

De les altres accions en marxa o recents subratllem la importància de les de JORESA (ja més d'un mes de vaga, desallotjaments per la policia, nombrosos acomiadaments), AISCONDEL (contra les discriminacions salarials i per la readmissió dels acomiadats pel maig, càrrecs sindicals, dels quals 7 ja han guanyat els judicis a Magistratura), LAFORSA (on han imposat en el conveni un augment de 40 a 45.000 ptes. a l'any i millores en la jornada de treball...), el VALLES ORIENTAL, BARCELONA, BAIX LLOBREGAT, SABADELL, MANRESA, TERRASSA, on s'estan plantejant a nombroses empreses els problemes pendents. Com a fronts de lluita en potència podem destacar els convenis de la LLANA i el COTÓ que caduquen el 31 de desembre i afecten entre 60 i 80.000 treballadors només a la zona de Terrassa i Sabadell, com també els convenis de la CONFECCIÓ i els d'algunes empreses importants o amb tradició de lluita com FANALERS de Barcelona, MINES de Sallent, Balsareny, Súria i Cardona, ELSA, MERCABARNA, AUTOBUSOS de Barcelona, PIRELLI, AIS MALTBAR, HARRY WALKER, SOLER ALMIRALL, MEVOSA, PIHER, EDITORIAL BRUGUERA, LA VANGUARDIA, ASSEGURANCES, RAM DE L'AIGUA, TELEFÒNICA...

SEAT: 18 d'octubre contra 18 de juliol

La mobilització obrera aquest dia a la més important empresa d'Espanya té gran significació. 16.000 treballadors en ATUR (pràcticament ATUR GENERAL als TALLERS), 18.000 que participaren a les accions de tot tipus, són un balanç quantitatiu que subratlla el seu valor. Però es tractava també d'una acció que demostra una elevada consciència de classe, d'una acció de gran significat polític: la COMMEMORACIÓ DE LLUITA del 2on. aniversari de l'OCUPACIÓ de la fàbrica, d'un nou HOMENATGE DE LLUITA al company assassinat aquell dia, ANTONI RUIZ VILLALBA. El clima de la fàbrica aquest dia es resumia en boca dels treballadors, i també ho reconeixia gent al servei de l'empresa, com el 18 d'octubre "dia nacional" dels treballadors de SEAT, o "18 d'octubre contra 18 de juliol", com es deia a alguns tallers.

Enguany aquesta acció POLÍTICA ha vingut emmarcada en la batalla per la plataforma reivindicativa en la qual el primer punt és la READMISSIÓ dels acomiadats en les lluites de maig últim, per la READMISSIÓ de MARIN, MORALES, PERIS i MAITE, els judicis dels quals a Magistratura s'estan fent aquests dies i han obtingut ja la victòria MORALES i MARIN. Les accions que esclataren el 18 es van preparar ja en la lluita contra l'estafa en la prima, amb aturs des del dia 15 que han continuat després del 18.

AREILZA, CATALUNYA I LA DEMOCRÀCIA

"En política no se puede volver atrás ni se puede hacer referencia a formas sobrepasadas", diu el sr. Areilza en una entrevista a CAMBIO-16 (13-10-73) a propòsit del restabliment de l'Estatut de Catalunya de 1932, que ell rebutja. Aquest argument resulta força insòlit en boca d'un polític disposat a acceptar una relíquia medieval tan notòriament passada de moda com la monarquia!

L'argument és malintencionat, perquè cap dels defensors de l'Estatut avui a Catalunya el contempla com una solució definitiva. "L'Estatut de la dècada del 70 no podria ser només la reposició del de 1932, sinó que ha d'ésser-ne una versió que prengui en consideració els problemes actuals. Mai no ens cansarem d'advertir que reclamem l'Estatut del 1932 com a marc legal inicial del període provisional", ha explicat G. López Raimundo en l'informe al III Congrés del PSUC.

De fet, criticar l'Estatut com a "arcaísmo inconveniente e inviable" es, en el cas d'Areilza, una manera de rebutjar el dret d'autodeterminació sense dir-ho obertament. La cosa queda ben clara quan parla de deixar de banda tot el que "pudiera poner en peligro la unidad fundamental del Estado español".

Els comunistes catalans, com molts dels defensors del restabliment provisional de l'Estatut del 32, no creiem viable ni recomanable una sortida separatista. Però ens molesta que des de Madrid ens parlin encara de la "unidad del Estado español" com d'un principi a priori i immutable, com d'una entitat absoluta, i no com el resultat d'una lliure opció de cadascun dels pobles d'Espanya. Ens irrita el reflex centralista, autoritari i antidemocràtic, de la dreta espanyola de sempre. ¿Es coherent parlar de "participación democrática" i de "representatividad auténtica" i negar alhora el dret de les diverses comunitats nacionals hispàniques a decidir sobre la intangible i sagrada "unidad del Estado español"?

La reacció espanyola ha fet durant molt de temps de la "unidad de España" un mite amb el qual enganyar i fanatitzar les masses contra el progrés social. Aquest mite ens ha fet molt de mal, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, perquè amb les llibertats catalanes han sucumbit totes les llibertats polítiques espanyoles sota la bota del feixisme.

En uns moments en què la comprensió de la realitat multinacional s'obre camí entre corrents democràtics espanyols tradicionalment viciats de centralisme, les tímides proposicions d'Areilza sobre els "valors" de Catalunya i un "corrent autàrquic regional" són reveladores.

L'actitud davant les reivindicacions nacionals, efectivament, és inseparable de l'actitud davant el problema general de la democràcia. I Areilza segueix alimentant les il.lusions evolucionistes: "Siempre he creído que la ordenación institucional vigente tenía dentro de sí un núcleo evolutivo que está sin completar", diu. I ¿qui podria completar aquest nucli evolutiu? "Pienso que cualquier gobierno, pero a mí me gustaría que lo hiciera el propio Generalísimo Franco, por la inmensa autoridad que tiene". Els comentaris sobren...

La conclusió la donàvem al núm. 349 de TREBALL (5-7-72): "A mesura que s'aproxima el canvi democràtic, l'actitud davant la qüestió nacional apareix com una pedra de toc fonamental per a distingir els demòcrates autèntics dels falsos, i marca la línia divisòria entre els que propugnem una ruptura democràtica i els qui s'adhereixen a una o altra forma de continuisme".

II aniversari de l'Assemblea de Catalunya

AMB LA GENT DEL CAMP I EL MAR

El 7 de novembre proper es compliran dos anys d'existència de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Dos anys durant els quals l'Assemblea ha mostrat la seva eficàcia, entorn de l'objectiu per a ella essencial: la unitat antifranquista a Catalunya.

La unió fa la força. I crea més unió. L'Assemblea ha acollit al seu si nous moviments, nous partits i grups polítics. Ha esdevingut un punt de referència obligat de tota activitat política democràtica i element potenciador de lluites i d'organitzacions. A la resta d'Espanya ha donat dinamisme al procés unitari.

Enguany la celebració de l'aniversari es posa sota el signe de la solidaritat "amb els treballadors del camp, amb els pescadors i gent de la ruralia, en la seva lluita per les seves reivindicacions, en el camí de la consecució de les seves llibertats polítiques, socials i nacionals", com diu la recent crida de la Comissió Permanent. L'Assemblea, d'aquesta manera, agafa en les seves mans una problemàtica, la dels camperols, la ruralia i els treballadors del mar, fins ara marginada. La decisió de la Permanent no deixarà d'influir sobre el necessari treball polític que les forces democràtiques han d'esmerçar en un sector tan important de la nostra societat i, alhora, tan abrumat per la política del règim i del capital monopolista.

Aquest treball serà també un factor essencial per fer que l'Assemblea arribi a tots els racons del país, assolint una dimensió realment nacional, i perquè estengui així a tot el nostre poble l'exigència de l'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA al franquisme.

Important reunió de responsables de Barcelona i l'Hospitalet

En un indret de Catalunya s'han reunit durant uns dies el Comitè de Barcelona i els responsables polítics i d'organització dels comitès del PSUC a Barcelona i l'Hospitalet.

La reunió va posar en relleu, en analitzar el context polític en el qual es desenvolupa el treball del Partit a Barcelona i l'Hospitalet, la ràpida erosió del govern Carrero, l'esgotament del dictador i del seu règim, la fragilitat de l'aparell successori, les contradiccions econòmiques i polítiques en el si de l'oligarquia i la seva expressió en els enfrontaments entre les camarilles continuistes. Es va apreciar alhora l'auge visible de la lluita de la classe obrera i de les masses populars i de la unitat antifranquista.

Sobre la base de la cohesió política assolida es van examinar els problemes de l'adequació del treball del Partit, del seu funcionament, a les exigències de la lluita ja ininterrompuda de la classe obrera i de les masses, a la realització de la vaga general política i de la vaga nacional, a la consecució del pacte per la llibertat.

La reunió va destacar que la mobilització dels treballadors i de les masses per les seves reivindicacions econòmiques, per una immediata i generalitzada puja dels salaris i sous, contra l'encariment de la vida, esdevé l'alçaprem fonamental per tal de desenvolupar tot el procés de lluita cap a la vaga general política, a la qual cal incorporar, amb molta més decisió que fins ara, la preocupació perquè la classe obrera i les masses facin seva l'alternativa democràtica, els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya.

La discussió va posar de manifest que per tal d'aconseguir el Partit de masses que necessitem, perquè tingui la capacitat de direcció concreta en la lluita que la situació exigeix, per superar totes les greus insuficiències que tenim i poder fer front a la complexitat i magnitud de les tasques que corresponen al PSUC a Barcelona i a l'Hospitalet, l'esforç principal ha de dirigir-se a l'enfortiment polític i organitzatiu dels comitès territorials del Partit, dels comitès del Partit a les fàbriques (en particular a les 52 principals empreses que totalitzen més de 100.000 treballadors), als centres de treball i estudi. Es tracta de consolidar autèntics comitès territorials i d'empresa, autònoms, estables, amb capacitat de direcció global i concreta de tots els fronts de lluita de la seva zona territorial, de la seva fàbrica.

La propaganda, les finances, el reclutament, foren discutits àmpliament i en alguns aspectes es formalitzaren compromisos. Cal destacar l'acord de situar la CAMPANYA D'AJUT A TREBALL I A LA PREMSA I PROPAGANDA DEL PARTIT en lloc preeminent de l'activitat dels comunistes barcelonins i de l'Hospitalet i el compromís per desenvolupar la més àmplia discussió del projecte de MANIFEST PROGRAMA del P.C.E. a les organitzacions del Partit i entre els simpatitzants i les masses.

La reunió va aprovar una lletra a la companya del nostre President JOSEP MOIX, mort recentment, i una resolució de solidaritat amb el poble germà de Xile.

AJUT AL PARTIT

Llista nº 7 (31 d'agost del 1973)

Comarca 15, 16.975 ptes; Comarca 20, 8.230 ptes; Comarca 30, 9.837 ptes; Grup Bolívar, 22.100 ptes; Grup Asteca, 30.056 ptes.

Total : 87.198 ptes.

BARCELONES: Barcelona, 37.116 ptes; Badalona, (col.lectiu, 2 lliuraments) 5.355 ptes; Badalona, recollides en l'excursió del 37è. aniversari del PSUC. 7.243 ptes. BAIX LLOBREGAT: Molins de Rei (2 lliur.), 125 ptes; Sant Feliu (2 lliur.), 200 ptes; Cornellà (Siemens), 780 ptes; Cornellà i Sant Joan Despí (col.l), 600 ptes; Cornellà "de los tres 000", 200 ptes; Cornellà, de XX, 3.000 ptes; El Prat 1.557 ptes. VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell, 4.390 ptes; Cerdanyola-Ripollet, 375 ptes. GARRAF: Vilanova i la Geltrú (col.l), 500 ptes; fd., dos obrers de la construcció J. i C., 1.000 ptes. BAIX EBRE: Ametlla de Mar, 836 ptes; Reus, 700 ptes.

Total : 63.977 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

C. i R. 740 ptes; Antònia (2 lliur.), 110 ptes; Robert, 160 ptes; B., 50 ptes; Clara, 299 ptes; Vilanova, 60 ptes; Lluís de Lloret, 500 ptes.

Total : 1.759 ptes.

TOTAL DE LA LLISTA Nº 7 : 152.934 ptes.

RECTIFICACIÓ: En publicar la llista nº 6 d'ajut al Partit, al número anterior de TREBALL, vàrem cometre una errada: Entre els "lliuraments directes al C.C." hi figura "N. 250.000 ptes.". En realitat ha de dir: "N. 25.000 ptes."

AJUT ALS PRESOS

Barcelona, 1.180 ptes; Molins de Rei i Sant Feliu, 50 ptes; Treballadors de Damper Iber, 240 ptes; Sabadell, 200 ptes; (2 lliur.) "Compañía de Blanes", 100 ptes; "Hoz y Martillo", 100 ptes; Barcelona, 25 ptes; Cornellà, 600 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 270 ptes; Cerdanyola, 480 ptes; Tarragona, 250 ptes; Barcelona, 200 ptes; Molins de Rei, 125 ptes; Sant Feliu, 225 ptes; Sabadell, 150 ptes; Vilanova i la Geltrú, 446 ptes.

TOTAL D'AQUESTA LLISTA : 4.641 ptes.

AJUT AL VIETNAM

Nous lliuraments:

Sallent, 950 ptes; Tarragona 1.205,— ptes.

Campanya dels 3 milions

TERRASSA

El Comità Local, després de discutir la crida del Comità Executiu i la carta del secretari de Finances, ha adreçat un comunicat als comitès i militants terrassencs on es diu: "...cada comità , cada cèl.lula, té un camp d'acció concret i conèix aquest camp d'acció. Es tracta de plantejar-se: ¿on volem arribar amb la nostra propaganda? ¿A questa empresa o a l'altra, a aquest grup de veïns, a aquest centre d'ensenyament? Doncs d'aquí ha de sortir un pla de distribució de les nostres publicacions".

El comunicat considera que "és important distribuir un més gran nombre d'exemplars de TREBALL, que és l'òrgan que porta la nostra orientació a les zones de parla catalana i que, d'altra banda, fa més gràfica l'existència del problema nacional".

Per tal de contribuir a l'èxit de la campanya, el comunicat orienta a organitzar la popularització i venda de les targes que facilita el C.E. i a prendre compromisos com són, entre altres, els següents: cada membre del Comità Local aportarà 2.000 pts. abans d'acabar l'any; orientar-se a organitzar a totes les barriades rifes amb cistelles de Nadal i muntar campanyes de recollida d'ampolles de xampany per vendre-les; organitzar jornades de treball roig i entregar a la campanya una hora almenys de salari a la setmana o al mes.

El Comità Local ha acordat editar unes fitxes de subscripció a totes les publicacions regulars del Partit. Cada subscriptor, en pagar aquesta fitxa, abonarà el cost de tots els exemplars d'una publicació durant tot l'any (MUNDO OBRERO, TREBALL i les revistes). Cada membre del Comità s'ha compromès a aconseguir 2 subscriptors com a mínim.

El comunicat recorda la necessitat de regularitzar el pagament de la premsa i ha adoptat el compromís de normalitzar les cotitzacions i entregar-les cada dia 5. El Comità Local invita els comitès del Partit a discutir el comunicat i a prendre llurs propis acords.

Vides perdudes, pobles desfets, terres arruïnades....

Una vegada més les inundacions.Aquest cop al sud-est d'Espanya. Mort i misèria una vegada més.

La desgràcia d'aquells pobles ens omple de dolor i d'indignació. Acusem la dictadura feixista com a responsable d'unes catàstrofes que es repeteixen cada any i que de cap manera poden ésser carregades al compte de les forces de la naturalesa.

Vivim al segle XX o a l'edat de pedra?

Aquestes coses tenen remei i un remei que és a l'abast de l'Estat. En coses innecessàries es malbaraten milions i milions, sense comptar els robatoris i estafes dels alts personatges franquistes, mentre que no s'emprenen les obres que calen per endegar aquestes rambles, aquestes rieres, aquests rius que periòdicament omplen de dolor el nostre país. A Catalunya, per desgràcia, en sabem molt d'això.

Hi ha un pla d'endegament del riu Segura des del 1967. Han passat sis anys i encara no s'ha donat el primer cop de pala.

Ara, bellugadissa d'uns quants ministres i del príncep putxinel.li, llàgrimes de cocodril i... fins a la propera!

Això és el franquisme, única i veritable desgràcia nacional.

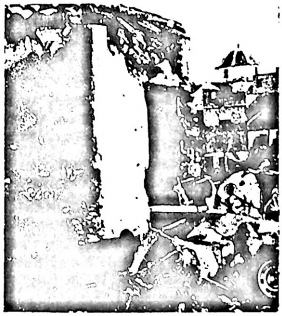

Fina, Camacho, Tèrmica

D'aquesta tres judicis un té ja la data fixada. El dels advocats laboralistes ALBERT FINA, MONTSERRAT AVILES i ASCENSIÓ SOLÉ que, juntament amb el treballador FRANCESC PUERTO, seran "jutjats" pel TOP a Madrid el 22 de novembre. El fiscal els demana: 3 anys a FINA i AVILES, 5 a SOLÉ i 10 a PUERTO. Al règim li fa mal que uns advocats es posin al servei de la classe obrera i vessa contra ells la seva ràbia feixista (FINA i AVILES tenen pendent un altre judici junta ment amb treballadors de SEAT en el qual els demanen 8 i 5 anys respectivament). Hi ha gran sensibilitat a nombroses empreses sobre aquest judici. Hi ha hagut ja signatures, octavilles, denúncies,... ES POSSIBLE i CAL fer molt més encara!

El "judici" de CAMACHO i els altres dirigents obrers pot fer-se al desembre. ESTIGUEM ALERTA! Es segueix desenvolupant la solidaritat a Espanya i al món sencer. Ara volem deixar constància només, com a un dels exemples més destacats,de la resolució especial, que crida els treballadors de tot el món, del recent Congrés de la FEDERACIÓ SINDICAL MUNDIAL.

El judici en consell de guerra dels treballadors de la TÈRMICA, MANUEL PEREZ EZQUERRA, JOSEP MORENO, LLEONARD FARRERO i FERRÁN LOZANO pot ser a qualsevol moment. Ja hi ha petició fiscal: 5 anys per a MANUEL PEREZ i 2 per als altres tres.

Endavant en la protesta diària a cada empresa! LLIBERTAT PER A TOTS ELLS! AMNISTIA!

BOICOT A LES "ELECCIONS" MUNICIPALS!

Barcelona

L'escàndol de les eleccions municipals!

El 16 d'octubre ha passat, i l'experiència de les "eleccions" municipals a Barcelona, els seus resultats i el "show" final en la proclamació dels regidors "legits" per representació familiar han confirmat la justesa de l'anàlisi feta pel nostre Partit quant al caràcter feixista d'aquestes "eleccions".

A l'editorial de TREBALL del 17-7-73, titulat "NO A LES 'ELECCIONS' MUNICIPALS FEIXISTES", dèiem: "...no hi haurà eleccions municipals, sinó una nova escenificació feixista del renovament dels poders municipals, que és el més oposat que hi ha a les veritables eleccions". I després d'explicar el detall dels requisits i condicionaments que la dictadura imposava en les seves "lleis electorals" als candidats, afegíem: "Tot això fa que la participació a les properes 'eleccions' municipals franquistes sigui, per regla general, INACCESSIBLE PER A L'OPOSICIÓ I INACCEPTABLE PER ALS QUI PROPUGNEN UN CANVI DEMOCRÀTIC".

Així ho han comprès la majoria abrumadora dels barcelonins, els quals han boicotejat les eleccions. Malgrat les amenaces que era obligat de votar, que serien exigits certificats de vot i sancionats els qui no votessin, malgrat la maniobra de donar unes quantes hores lliures pagades en dia feiner als treballadors per tal que poguessin votar, les xifres oficials indiquen un 27% de votante. Encara que en Pelayo Ros y en Masó presentin triomfalment aquest percentatge, el fet que més del 70% dels barcelonins s'abstinguessin de participar a la farsa no es pot amagar.

Si tot i així hi ha hagut un cert nombre de votants de més que a les eleccions anteriors, no és degut a cap increment dels partidaris del règim, sinó al fet que algunes persones amb actituds d'oposició -recolzant fins i tot programes reivindicatius dels veïns de les barriades de la capital - s'han presentat com a candidats, i que algunes forces d'oposició han aconsellat de votar-los. Candidats com en Casassas, en Rodríguez Ocaña i d'altres que han pres part a les eleccions han despertat l'interès i han atret sens dubte alguns vots de barcelonins que han vist en aquests candidats alguna cosa de diferent en comparació "als de sempre".

Però el règim, que tem qualsevol expressió de la voluntat popular, ha fet caure totes les seves "lleis" i ha procedit a tota mena de maniobres contra aquests candidats, com era lògic esperar. En Casassas va ser deixat fora de combat d'antuvi, abans de les eleccions, en ser-li refusada la candidatura. En Rodríguez Ocaña, que es va presentar com a "candidat obrer" pel districte IX i que de tots els candidats és el que ha recollit més vots - 15.705 sobre 192.000 votants inscrits al districte -, fou desqualificat "por omisión de carácter administrativo"; així fou proclamat regidor el feixista Alfons Guasch. Aquesta actitud escandalosa de les autoritats franquistes posa encara més en relleu la feblesa del règim, la seva manca absoluta de capacitat integradora fins i tot per les coses menys perilloses per al manteniment del seu poder. Perquè, com dèiem a l'esmentat editorial de TREBALL, "fins i tot si l'elecció del terç familiar fos veritable i en sortissin elegits autèntics representants populars, aquests no podrien decidir res, perquè numèricament són només un terç i, com hem dit, el poder de decisió resideix de manera exclusiva en els alcaldes". No obstant això, el poder feixista és tan precari que no es pot permetre el luxe de deixar arribar a l'Ajuntament qualsevol sospitós d'antifranquisme.

L'experiència de les "eleccions" municipals barcelonines confirma que les forces d'oposició no poden presentar candidats, que han de boicotejar la votació i que només poden considerar unes "eleccions" com aquestes com una ocasió propícia per denunciar amb un vigor més gran les lleis i les pràctiques feixistes, per reclamar eleccions autèntiques i llibertats polítiques i sindicals, per explicar la necessitat d'un canvi democràtic, per elaborar i popularitzar plataformes que recullin les reivindicacions urbanes, sanitàries, educatives, etc., de cada districte o poble, susceptibles de servir de bandera a la mobilització i la lluita dels veïns.

Aquesta és la lliçó que han de recollir i aplicar ara els comunistes i tots els antifranquistes dels municipis on hi ha eleccions franquistes pendents.

ULTIMA HORA

Més de 100 antifranquistes detinguts en una església de Barcelona

El diumenge 28 d'octubre la policia va irrompre violentament en una església de Barcelona, situada al carrer Entença, i va practicar un centenar de detencions

Entre els detinguts es troben els advocats Agustí de Semir, Josep Solé Barberà, Albert Fina i Montserrat Avilés; el metge pediatra Antoni Gutiérrez Díaz; el lluitador obrer Francesc Frutos; el director de cine Pere Portabella; el filòleg Jordi Carbonell; el sacerdot Lluís Xirinachs; l'ex-degà del Col.legi d'Aparelladors Sabartés; el regidor municipal de Sant Feliu de Codines Antoni Verdaguer i moltes altres personalitats democràtiques catalanes.

Les agències informatives estrangeres han publicat la notícia tot afegint que la policia acusa els detinguts de guardar relació amb l'Assemblea de Catalunya.

La premsa, la ràdio i la televisió franquistes no han dit res durant les primeres 48 hores, i la policia manté els detinguts en total incomunicació. Això fa témer que, com de costum, els faci víctimes de tota mena de vexacions.

Prou repressió! Mobilitzem-nos a tot arreu per tal d'exigir la llibertat dels detinguts!!